

»HABLAS INGLES?« (prevod: govoriš angleško?)

»A LITTLE!!« (prevod: nimam pojma)

Že od srednje šole naprej je bil delček mojih sanj, izkusiti življenje v tujini. Nadvse rada potujem in to počnem že od malih nog, vendar sem se vedno spraševala, kako bi bilo ostati nekje dalj časa, vsaj za par mesecev in dodobra okusiti kulturo in način življenja v tujem mestu. Ob koncu tretjega letnika Visoke šole za dizajn, se mi je ta možnost končno ponudila in brez oklevanja sem se odločila, da bom obvezno prakso opravljala v tujini.

Španski temperament me je že od nekdaj privlačil, zato je bilo spoznanje, da bom 3 mesece preživela v Madridu, več kot zadovoljivo. Še več, prakso smo dobili vsi trije prijavitelji, povrh še prijatelji in to v podjetju za arhitekturo Chapman Taylor, ki je eno večjih v svetu.

Pa se je kmalu izkazalo (kljub temu, da sem bila v Španiji že večkrat), da Španija le ni zgolj cerveza, sangria, siesta, lepi fantje in noči podaljšane v jutro. To so zgodbe iz počitnikovanj. Zgodbe »real life-a« oz. v našem primeru, prakse v tujini pa so za odtenek ali dva drugačne.

Kot prvo, kar opazi že vsak turist, je to, da španci enostavno ne govorijo tujih jezikov. Kar za naročanje piva, kupovanje oblekic in osvajanja nasprotnega spola (ali istega-kar je v Madridu nekaj zelo normalnega) ne predstavlja večje zagate, se pa ta zagotovo pojavi npr. ob iskanju primerne stanovanja. Po možnosti ne poznaš jezika, ne poznaš mesta, ne poznaš ljudi, ki bi ti lahko pomagali, vse kar imaš so samo oglasi. Oglasi na spletnih straneh, na stanovanjih samih, metroju, avtobusnih postajah, trgovinah, univerzah...ali pa direkten kontakt z ljudmi. In sprašuješ in iščeš in sprašuješ in kličeš in spet iščeš...Skratka, nočna mora. Še večja bi bila, če ne bi govorila njihovega jezika. K sreči sem španščino študirala dve leti in je komunikacija nekako stekla, v nasprotnem primeru pa bi zagotovo rabila pomoč nekoga špansko govorečega.

Ko smo po dveh tednih le imeli svoj domek, so vsi ostali problemi nekoliko zbledeli. Počasi smo se začeli privajati na njihov način in tempo življenja. Kar pa v Madridu ne pomeni pozno vstajanje, kava, dve uri dela, siesta, kava, dve uri dela in potem na pivo. Ne. Naši dnevi so v prvem mesecu izgledali takole: prihod v službo nekje od 9h do 9.30h, okoli 14h enourna pavza za malico (ki si si jo seveda plačal sam...in ni poceni), delo do sedme, včasih tudi osme ure, v trgovino po hrano, prišli domov ob cca. 22h, skuhali večerjo, jedli ob polnoči, pomili posodo in obsedeli na kavču ob 02h vsi izčrpani. Končno le nekaj prostega časa za druženje in tako smo hodili spat ob 04h in potem ponovimo vajo od začetka: prihod v službo nekje od 9h do 9.30h, itd., itd.!!

AMPAK,...ni vse tako črno kot se sliši na začetku. Seveda so bili prvi tedni težki, potem pa je bilo z vsakim tednom lažje in bolj zanimivo. V naslednjem mesecu so vsem zaposlenim, vključno z nami, skrajšali delovni čas (zaradi recesije). Tako smo zaključili z delom že ob 16h in ostalo je še ogromno časa za pohajkovanja po mestu in odkrivanja zanimivih kotičkov, spoznavanja novih ljudi, ki sem prihajajo iz vsega sveta, druženja ob pivu in značilnih španskih tapasih pa tudi čas za žur se je našel. Skratka, vsak dan nekaj novega. Kar pa je odlična motivacija za delo in sveže ideje. Kljub temu, da nismo spali dosti, je bilo energije na pretek, saj nas je vsak dan gnalo naprej nekaj novega.

Zato je bilo tudi delo v podjetju zanimivo, sodelavci so nas že na začetku zelo lepo sprejeli in pokazali zanimanje in spoštovanje, niti enkrat samkrat nisem dobila občutka, da bi jim bilo težko karkoli razložiti, rade volje so pomagali, kljub temu da so vedno imeli polne roke dela. Sicer smo prišli ob najslabšem možnem času (vsaj tako so govorili), recesija ni prizanesla nikomur. Zadušila je tudi vzdušje, ki je bilo pred leti baje precej bolj živahno. Vendar je nam, 'netakoobremenjenim' študentom le uspelo zopet prebuditi nekaj živahnosti tudi v preobremenjenih arhitektih. Če ne prej pa vsaj med malico in ukradenimi trenutki med pripravo kave iz avtomata (=ZASTONJ! V kofein se spleča investirat) v naši skupni kuhinjici. Dnevi so tekli (prehitro) in čas je zopet naredil svoje. Zbližal nas je, spoprijateljil in tako je bilo slovo še bolj boleče od prihoda.

A ostali so lepi spomini (tudi kakšni skomini, a brez tega pač ne gre), nove izkušnje, nova poznanstva predvsem pa zagon in motivacija za naprejšnje delo.

Težak začetek, težak konec, vendar je bila pot med njima toliko bolj slajša!

Maja Humar , Visoka šola za dizajn, smer: notranja oprema